ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Miloslava Výborného a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného JUDr. Luďkem Zakopalem, advokátem se sídlem Nádražní 1987/44, Bruntál, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016, čj. JMK 24093/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2017, čj. 33 A 16/2016-52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Úvod:

Městský úřad Znojmo v září 2015 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle zákona o silničním provozu. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání, které Krajský úřad Jihomoravského kraje zamítl. Žalobce proto podal žalobu ke krajskému soudu, který jí nevyhověl. Proti rozsudku krajského soudu žalobce brojí kasační stížností.

Nejvyšší správní soud se musel zabývat otázkami řádné omluvy z jednání, přezkoumatelností rozhodnutí, poučení o odvolání a určitostí sankce.

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2015, čj. MUZN 71626/2015 (dále „rozhodnutí o přestupku“), Městský úřad Znojmo (dále „městský úřad“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), neboť jako řidič motorového vozidla jel rychlostí 185 km/h v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 8000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost nahradit náklady řízení.

[2] Rozhodnutím ze dne 15. 2. 2016, čj. JMK 24093/2016 (dále „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí o přestupku a toto rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem čj. 33 A 16/2016-52. V odůvodnění uvedl, že městský úřad neporušil žalobcovo právo na spravedlivý proces, konal-li ústní jednání v jeho nepřítomnosti. Žalobce se totiž náležitě neomluvil z ústního jednání, neboť své tvrzení v omluvě nijak nedoložil. Krajský soud dále uvedl, že rozhodnutí městského úřadu není nepřezkoumatelné z důvodu uvedení nesprávného data spáchání přestupku. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno správné datum spáchání přestupku; toto datum vyplývá i z dalších listin založených ve spise. Byť se jedná o zjevnou nesprávnost, která není žádoucí, nemá zásadní vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí o přestupku.

[4] Za zásadní pochybení krajský soud nepovažoval ani použití výrazu „veřejný činitel“ v odůvodnění rozhodnutí městského úřadu. Nesprávně použitá terminologie nepředstavuje v daném případě natolik zásadní vadu rozhodnutí, aby byla důvodem k jeho zrušení. Krajský soud dále nepřisvědčil námitce stěžovatele o nesprávném poučení o opravném prostředku. Poučení totiž obsahovalo všechny zákonné náležitosti. K námitce nesprávného doručení soud uvedl, že žalovaný postupoval správně, pokud doručil napadené rozhodnutí toliko zástupci stěžovatele. Výrok o uložení sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců je určitý a nevyvolává pochybnosti, na jaké skupiny řidičského oprávnění či na jaké území se vztahuje.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Stěžovatel namítl, že městský úřad porušil právo na spravedlivý proces, neboť jednal v jeho nepřítomnosti, ačkoli se včas a řádně omluvil. Navíc tato skutečnost nebyla uvedena ve výrokové části rozhodnutí. Namítl, že v rozhodnutí městského úřadu jsou rozdílná data spáchání přestupku a správní orgán užíval jinou terminologii než zákon. Městský úřad žalobce špatně poučil o možnosti podat odvolání. Na rozhodnutí žalovaného pak není vyznačeno „vypraveno dne“. Dále uvedl, že napadené správní rozhodnutí bylo doručeno pouze zástupci stěžovatele, nikoliv

pak již stěžovateli samotnému, jak vyžaduje analogie s trestním právem. Přestupek se díky této chybě promlčel. Namítl také, že udělená sankce je neurčitá, protože není jasné, kde a jaká vozidla nesmí řídit.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že souhlasí s přiznáním odkladného účinku. Kasační stížnost však podle něj není důvodná. Uvedl, že kasační námitky jsou v podstatě totožné s námitkami uvedenými v žalobě. Trvá na svém názoru z předcházejících fází řízení.

V.

[7] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Na úvod Nejvyšší správní soud uvádí, že o věci samé rozhodl bezodkladně po předložení správních spisů, zaplacení soudního poplatku a doložení dalšího podkladu stěžovatelem; proto se návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stal bezpředmětným a soud již o něm nerozhodoval.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti: rozhodnutí musí být srozumitelné, opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí by byla natolik závažnou vadou, že by k ní soud přihlédl i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[11] Stěžovatel rozhodnutí krajského soudu považuje za nesrozumitelné a nedostatečně odůvodněné. To však Nejvyšší správní soud neshledal. Úvahy krajského soudu jsou srozumitelné a dostatečně pečlivě odůvodněné. Soud se obsáhle vypořádal s žalobními body a nepominul dotčená zákonná ustanovení, ani relevantní judikaturu.

[12] V řízení o kasační stížnosti má stěžovatel za to, že konání ústního jednání v jeho nepřítomnosti je vadou, která způsobila nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tato námitka není důvodná. Stěžovatel byl řádně předvolán k ústnímu jednání, z kterého se omluvil. Omluva dle § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, však nebyla náležitá, jak správně posoudil krajský soud. Nejvyšší správní soud již dříve vyložil, že řádná omluva musí být učiněna neodkladně, musí v ní být uveden důvod a tento doložen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 25/2013-23). Stěžovatel však pouze uvedl, že nebude přítomen v České republice. To nijak a ničím nedoložil. Nenaplnil proto podmínky náležité omluvy.

[13] Stěžovatel dále namítl, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dochází k záměně 1. 3. 2015 a 3. 1. 2015. Datum se skutečně v odůvodnění liší, ale to nezpůsobuje

nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Ve výroku je datum 1. 3. 2015 uvedeno správně. V odůvodnění jsou přehozena prvá dvě čísla („3. 1. 2015“). I s přihlédnutím k ostatnímu obsahu spisu je zcela zřejmé, že tu jde o typickou písařskou chybu dle § 70 spr. ř.. Krajský soud postupoval správně, pokud námitku neshledal důvodnou.

[14] Rozhodnutí o přestupku užívá starší pojem „veřejný činitel“ a uvádí, že policisté skládají přísahu. Pojem „veřejný činitel“ byl prakticky v celém českém právním řádu nahrazen pojmem „úřední osoba“ přesto je však z rozhodnutí jasně patrné, koho správní orgán označuje. Ačkoliv se jedná o nežádoucí jev, situace nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Stejně tak ani užití „přísahy“ místo „slibu“ není vadou, která by působila nesrozumitelnost rozhodnutí; nesprávná terminologie nemá vliv na právní ani skutkové posouzení věci. Je ovšem pravda, že správní orgány mají dbát na užívání aktuálních pojmů a znát účinnou právní úpravu. Zrušení rozhodnutí by tu však bylo přepjatým formalismem.

[15] Dle § 71 odst. 2 písm. a) spr. ř. se „vydáním rozhodnutí“ rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“. Zásadní je tedy předání stejnopisu k doručení, vyznačení uvedených slov skutečnost pouze doprovází. Na napadeném rozhodnutí je ve správním spise vyznačeno vypravení. I v případě, že by na rozhodnutí doručeném stěžovateli vyznačeno nebylo, nejedná se o skutečnost, která má dopad do jeho práv, jak správně uvedl krajský soud. Soudní ochrana proti rozhodnutí tím není dotčena, ani nebyla stěžovateli zkrácena lhůta k podání žaloby. Stěžovatel ostatně mohl do správního spisu nahlédnout, pokud by chtěl datum vypravení zjistit.

[16] Stěžovatel namítl, že byl nesprávně poučen o možnosti podat odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Tuto námitku vznesl již před krajským soudem a ten jí správně nepřisvědčil. Žalobce byl o možnosti podat odvolání poučen, stejně tak o lhůtě, kdy tak musí učinit, náležitostech podání a jeho odkladném účinku. Správní orgán postupoval dle obecné úpravy správního řádu, což stěžovatel považuje za zásadní vadu, jelikož správně měl postupovat dle § 81 zákona o přestupcích. Správní orgán svým poučením však naplnil požadavky zákona a stěžovatele dostatečně poučil. Neuvedl pouze, že se proti rozhodnutí může v plném rozsahu odvolat jen obviněný. Jedná se však o omezení, které na stěžovatele nedopadá. Z poučení jednoznačně věděl, že odvolání podat smí a dokonce tak i učinil. Nedošlo proto k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces. Ke stejnému názoru dospěl krajský soud, který postupoval správně.

[17] Stěžovatel tvrdí, že mu nikdy nebylo doručeno napadené rozhodnutí a proto se přestupek promlčel. Tvrdí, že z analogie s trestním právem plyne, že rozhodnutí musí být doručeno přímo obviněnému. Nejvyšší správní soud již vyslovil právní názor, že rozhodnutí o přestupku, kterým se věc končí, má správní orgán doručovat zástupci obviněného (srov. rozsudek Nejvyšší správního soudu čj. 1 As 100/2008-61). Touto písemností se stěžovateli neukládala povinnost v řízení něco osobně vykonat. Analogie s trestním právem se zde neuplatní, protože § 34 odst. 2 spr. ř. jasně upravuje, kdy se doručuje zástupci a kdy zastoupenému. Námitka stěžovatele není důvodná; krajský soud měl správný právní názor.

[18] Stěžovatel namítl, že uložená sankce je neurčitá, protože není jasné, na jaká motorová vozidla se vztahuje a na jakou oblast. Ani tato námitka není důvodná. Názor krajského soudu, že se zákaz vztahuje na všechna motorová vozidla, je správný. Znění výroku je jednoznačné a uvedení všech kategorií vozidel či řidičských oprávnění by ho činilo nepřehledným. Pokud by naopak určitou skupinu správní orgán chtěl ze zákazu vyjmout, mohl tak jednoduše učinit, ale to neudělal.

[19] Co se týče území, kde zákaz řízení motorových vozidel platí, stěžovatel ve své námitce směšuje věcnou a místní příslušnost. Dle § 124 odst. 5 písm. j) zákona o silničním provozu obecní úřad s rozšířenou působností projednává přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Který konkrétní úřad má ve věci jednat, určují pravidla místní příslušnosti. Z toho ale nelze dovodit, že následky rozhodnutí platí pouze v příslušném správním území, takový výklad by vedl k absurdním důsledkům, stejně jako například představa, že získání řidičského oprávnění v určitém místě platí jen pro toto místo. Zákaz řízení motorových vozidel má represivní i ochrannou funkci. Ta by byla zcela potlačena, pokud by byli chráněni jen lidé v obvodu jedné obce s rozšířenou působností. Správní orgán tedy nemusí při ukládání zákazu řízení motorových vozidel uvádět, na jaké území se vztahuje; zákaz má obecnou platnost. Uložená sankce je proto dostatečně určitá.

VI.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[22] Jelikož Nejvyšší správní soud o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval (srov. bod [8] odůvodnění tohoto rozsudku), vrací žalobci zaplacený soudní poplatek za tento návrh ve výši 1000 Kč, a to ve lhůtě podle § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. ledna 2018

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu